

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15CoCsp/28/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121227693
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Klaudia Kosková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6121227693.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Klaudie Koskovej a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811, 07 Bratislava, zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, proti žalovaným: 1/ Q. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F.. B. XXXX/X, XXX XX Y., zastúpený advokátska kancelária WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom Duchnovičovo námestie 1, 080 01 Prešov, IČO: 50 680 552, 2/ G. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F.. B. XXXX/X, XXX XX Y., prechodne bytom S. XX, XXX XX O., zastúpená Mgr. Martinom Jankovičom, advokátom, so sídlom Železničná 257/19, 050 01 Revúca, o zaplatenie 17.885,80 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 6Csp/37/2021 - 389 zo dňa 12. apríla 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 17.885,80 EUR s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 17.885,80 EUR od 17. 07. 2018 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok) m e n í tak, že žalobu žalobcu voči žalovaným 1/ a 2/ z a m i e t a.

II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej tiež „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozhodol tak, že:

„Žalovaní 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 17.885,80 EUR s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 17.885,80 EUR od 17.07.2018 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Konanie proti žalovanému 1/ nezastavuje.

Žalovaní 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou na Okresnom súde Banská Bystrica domáhal proti žalovaným 1/ a 2/ (ďalej aj „žalovaní“) zaplatenia 17.885,80 EUR s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 17.885,80 EUR od 17.07.2018 do zaplatenia, a to na tom skutkovom základe, že právny predchodca žalobcu (Všeobecná úverová banka, a. s.) poskytol žalovaným 1/ a 2/ na základe zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. XXXXXXXXXXXX zo dňa

06.05.2016 (ďalej len „zmluva o úvere“) úver vo výške 20.770,- EUR, ktorý sa žalovaní zaviazali splácať v pravidelných mesačných splátkach. V rozpore so zmluvnými dojednaniami žalovaní svoj záväzok uhrádzať pravidelné mesačné splátky neplnili riadne a včas, právny predchodca žalobcu vyzval žalovaných na úhradu omeškaných splátok s upozornením na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti pohľadávky z dôvodu neplatenia. Napriek výzve žalovaní svoj dlh z titulu omeškaných úverových splátok nezaplatili, a preto právny predchodca žalobcu v súlade so zmluvnými dojednaniami vyhlásil ku dňu 21.06.2018 predčasnú splatnosť úveru. Na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi právnym predchodcom žalobu ako postupcom a žalobcom ako postupníkom zo dňa 14.02.2020 bola pohľadávka z nezaplateného úveru zo zmluvy o úvere postúpená na žalobcu. Z vykonaného dokazovania a právneho posúdenia mal preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými 1/ a 2/ bola uzatvorená platne zmluva o úvere, ktorú je možné kvalifikovať ako zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Zmluva o úvere sa ako spotrebiteľský právny vzťah spravuje aj ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“) ako aj ustanoveniami § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), pričom konštatoval, že zmluva o úvere je uzatvorená v súlade s ustanoveniami dotknutých právnych predpisov a v jej obsahu ani v obsahu ďalších zmluvných dokumentov nezistil žiadne neprijateľné podmienky dojednané v neprospech žalovaných ako spotrebiteľov. Zmluva o úvere obsahovala všetky zákonné náležitosti. Taktiež mal preukázané, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovaným 1/ a 2/ úver vo výške 20.770,- EUR, ktorý mali žalovaní splatiť v 95 splátkach splatných od 20.06.2016 do 20.04.2024 vo výške 317,46 EUR, bez poistenia, pri úrokovej sadzbe 9,9% ročne, s RPMN 11,13%, pri priemernej RPMN 9,93%. Celkovú sumu, ktorú boli povinní zaplatiť za poskytnutie úveru bola suma vo výške 30.574,10 EUR. Žalovaní 1/ a 2/ si svoje povinnosti neplnili riadne, keďže poslednú zaplatenú splátku splatnú 20.01.2018 zaplatili 09.02.2018, a ďalšie splátky už nezaplatili. Právny predchodca v mesačnej frekvencii posielal žalovaným 1/ a 2/ písomné upomienky, z toho tretiu upomienku - pokus o zmier zo dňa 02.05.2018 (ďalej len „Upomienka“), v ktorej boli žalovaní vyzvaní na zaplatenie splatných pohľadávok banky v celkovej výške 1.024,07 EUR s upozornením na možnosť predčasného zosplatnenia úveru. Táto Upomienka nebola doručená žalovanému 1/ pre technickú chybu právneho predchodcu žalobcu. Následne listom z 22.06.2018 bolo žalovaným 1/ a 2/ zo strany právneho predchodcu žalobcu oznámené vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a žalovaní boli vyzvaní na zaplatenie dlhu v lehote 7 dní odo dňa doručenia výzvy. Žalovanému 1/ bola táto zásielka doručená dňa 09.07.2018 a žalovaná 2/ si zásielku neprevzala v odbernej lehote a bola právnemu predchodcovi žalobcu vrátená späť dňa 31.07.2018. Konštatoval, že žalovanému 1/ nebola doručovaná písomná výzva veriteľa podľa § 53 ods. 9 OZ pred zosplatnením úveru (duplicitne bola doručená žalovanej 2/), preto vo vzťahu k žalovanému 1/ predmetný úver predčasne zosplatnený nie je a naďalej tak trvá povinnosť žalovaného 1/ zaplatiť pôvodne dohodnuté mesačné splátky úveru po 317,46 EUR. Uvedol, že bol viazaný rozhodnutím zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu, a preto považoval žalovaných 1/ a 2/ za nerozlučných procesných spoločníkov podľa § 77 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Okresný súd následne riešil „dilemu“, ktorá z procesných strán má znášať osud druhej procesnej strany, t. j. či žalovaný 1/ voči ktorému úver predčasne zosplatnený nebol a neboli splnené ani zákonné podmienky pre postúpenie pohľadávky podľa § 17 ods. 1 ZoSÚ má znášať osud žalovanej 2/, alebo naopak žalovaná 2/ bude znášať procesný osud žalovaného 1/. Okresný súd na základe svojej osobnej úvahy vychádzal z vyjadrenia žalovaného 1/, ktorý z vážnych morálnych dôvodov nesúhlasil s tým, aby konanie vo veci pokračovalo iba proti jeho bývalej manželke - žalovanej 2/ a chcel, aby v prípade neúspechu boli k plneniu žalobcovi obaja zaviazaní ako spoludlžníci. Na základe prejavenej vôle žalovaného 1/, s prihliadnutím k tomu, že zaplatenie žalovanej pohľadávky preukázané nebolo, potom okresný súd žalobe vyhovel v celom rozsahu a žalovaných 1/ a 2/ zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 17.885,80 EUR s príslušenstvom (prvý výrok rozsudku). Žalobca podaním zo dňa 02.03.2022 vzal podanú žalobu proti žalovanému 1/ v celom rozsahu späť. Žalovaný 1/ so späťvzatím žaloby nesúhlasil, pričom žalobca dôvody nesúhlasu žalovaného nespochybnil, a preto existenciu týchto dôvodov prvoinštančný súd nedokazoval, a tak považoval dôvody nesúhlasu uvedené žalovaným 1/ za vážne. Z uvedeného dôvodu tak v zmysle § 146 ods. 1 CSP konanie vo veci proti žalovanému 1/ nezastavil (druhý výrok rozsudku). O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, a tieto priznal v rozsahu 100% žalobcovi voči žalovaným, ktorí sú povinní ich nahradiť spoločne a nerozdielne (tretí výrok rozsudku).

3. Proti prvému a tretiemu výroku rozsudku okresného súdu podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaní 1/ a 2/. Žiadali rozsudok okresného súdu v prvom výroku, ktorý im bola uložená povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 17.885,80 EUR s prísl. zmeniť tak, že v tejto časti odvolací súd žalobu zamietne v celom rozsahu. Zároveň žiadali zmeniť aj tretí výrok - závislý výrok o trovách konania,

a to tak, že im odvolací súd prizná náhradu trov konania v rozsahu 100%. Podľa názoru žalovaného 1/ okresný súd vec zjavne nesprávne právne posúdil a mal konať zaujato voči žalovaným. Uviedol, že v konaní nebolo sporné, že pôvodný veriteľ voči žalovanému 1/ nekonal pri vyhlásení predčasnej splatnosti v súlade s § 53 ods. 9 OZ, a teda neplatne vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Skutočnosť zistená okresným súdom, že úver nie je zosplatnený voči žalovanému 1/ však mala rozhodujúci vplyv a bola postačujúca na to, aby súd prvej inštancie prijal záver, že úver nemožno mať voči žalovaným za riadne zosplatnený. V tomto kontexte súd prvej inštancie vec absolútne nesprávne právne posúdil, došiel tiež k nesprávnym skutkovým zisteniam a hlavne porušil jeho právo na spravodlivý proces a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pretože zo strany prvoinštančného súdu išlo o zjavnú svojvoľu a arbitrárnosť, keď sa odklonil od záverov odvolacieho súdu. Zároveň rozhodnutie okresného súdu považoval za nedostatočne odôvodnené, keďže obsahuje aj vzájomné odporujúce si časti, na ktoré v odvolaní jednotlivo poukázal. V odvolaní poukázal aj na svoje podanie, ktorým sa vyjadril k návrhu žalobcu na čiastočné späťvzatie žaloby voči žalovanému 1/, pričom vytýkal prvoinštančnému súdu, že z predmetného podania vzal do úvahy len selektívne časť jeho podania. Za nesprávny právny názor považoval aj splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách ako aj názor súdu prvej inštancie o tom, že bola dostatočne skúmaná jeho bonita.

4. Žalovaná 2/ vo svojom odvolaní uviedla, že súd prvej inštancie svojim rozsudkom absolútne nerešpektoval záver zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 15CoCsp/48/2021 - 341 zo dňa 12.01.2022, z ktorého citovala niektoré časti odôvodnenia. Okrem iného namietala aj nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pričom sa nestotožnila s argumentáciou okresného súdu, ktorý vychádzal aj v novom rozhodnutí z rovnakého odôvodnenia, a to zo záverov rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/210/2001 zo dňa 11.06.2003 - Rc 119/2003, ktorý však bol s ohľadom na novú právnu úpravu v oblasti spotrebiteľských vzťahov už prekonaný, a to aktuálnejším rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018. Nakoľko pohľadávka pôvodného veriteľa nebola platne zosplatnená a termín konečnej splatnosti úveru nenastal - mal nastať až v roku 2024, okresný súd vec nesprávne právne posúdil, keď mal za preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Mala za to, že nedošlo k platnému zosplatneniu úveru v zmysle § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ. V ďalšej časti svojho odvolania žalovaná 2/ taktiež namietala skúmanie bonity a inými dôvodmi neplatnosti zosplatnenia, či procesnými námietkami. Následne žalovaná 2/ ešte doplnila svoje odvolanie, v ktorom uviedla len to, že súd prvej inštancie na vec neaplikoval ustanovenie § 17 ods. 1 písm. a) ZoSÚ pričom žalobca neuniesol tvrdenie a následne ani dôkazné bremeno, aby bol veriteľom v zmysle tohto ustanovenia zákona, čo má preňho za následok stratu sporu.

5. Žalobca vo svojom vyjadrení navrhol rozsudok okresného súdu v zmysle § 387 ods. 1 CSP v odvolaní napadnutom rozsahu potvrdiť ako vecne správny a žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania. Odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval v celom rozsahu za vecne správne, pričom prvoinštančný súd sa dostatočne vysporiadal s právnou aj skutkovou stránkou veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a s jeho rozhodnutím sa v plnej miere stotožnil.

6. Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalovaných podľa § 34 CSP, preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP len v rozsahu odvolania podľa § 379 CSP. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 CSP. a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o uložení povinnosti žalovaným 1/, 2/ zaplatiť žalobcovi sumu 17.885,80 € s príslušenstvom (prvý výrok) podľa § 388 CSP zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

7. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

8. Odvolanie žalovaných 1/, 2/ je dôvodné.

9. Odvolací súd sa po preskúmaní veci nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v prejednávanej spore boli splnené zákonné podmienky na vyhovieť žalobe žalobcu; odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovaných 1/, 2/ ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie popísanými v napadnutom rozsudku, z ktorých ťažiskovo vyplýva, že právny

predchodca žalobcu (Všeobecná úverová banka, a.s.) a žalovaní 1/, 2/ uzavreli zmluvu o úvere zo dňa 06.05.2016, pričom právny predchodca žalobcu (VÚB, a.s.) vyhlásil predčasnú splatnosť úveru dňa 21.06.2018; pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní bol postačujúci skutkový stav veci, ako ho zistil súd prvej inštancie, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal aj odvolací súd (§ 383 CSP.); pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní tak nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie (§ 384 CSP.); medzi stranami nebol sporný spotrebiteľský charakter sporu; medzi stranami nebolo sporné ani samotné uzavretie spornej zmluvy o úvere zo dňa 06.05.2016 ani jej obsah; medzi stranami zostalo sporné právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie, ktorý dospel k záveru, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný, hoci nepreukázal splnenie podmienok ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. pred postúpením spornej pohľadávky zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 14.02.2020

10. Úvodom odvolací súd uvádza, že v predmetnej veci okresný súd už raz rozhodol, a to rozsudkom č. k. 6Csp/37/2021 - 267 zo dňa 29.07.2021, ktorým zaviazal žalovaného 1/ k povinnosti zaplatiť žalobcovi 13.333,32 EUR s príslušenstvom (prvý výrok) a v prevyšujúcej časti žalobu voči žalovanému 1/ zamietol (druhý výrok), zároveň žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 17.885,80 EUR s príslušenstvom (tretí výrok), a taktiež zaviazal žalovaných samostatne k povinnosti náhrady trov konania žalobcovi (štvrtý a piaty výrok rozsudku). Proti tomuto rozhodnutiu podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaní, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací uznesením č. k. 15CoCsp/48/2021 -341 zo dňa 12.01.2022 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s vysloveným právnym názorom.

11. Odvolací súd vychádzajúc zo zmluvy o úvere uzatvorenej medzi žalovanými 1/ a 2/ a právnym predchodcom žalobcu dospel vo svojom zrušujúcom uznesení k záveru, že žalovaní netvoría v konaní samostatné procesné spoločenstvo v zmysle § 76 CSP, keďže by zaviazaním každého z nich na samostatné plnenie by bolo v konečnom dôsledku žalobcovi priznané viac ako si uplatnil, ale že išlo o nerozlučné spoločenstvo v zmysle § 77 CSP, ktorý vzťah vyplýva aj zo zmluvy o úvere.

12. Zo zmluvy o úvere zo dňa 06.05.2016 vyplýva, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ uzatvoril so žalovanými 1/ a 2/ ako dlžníkmi „účelovú“ zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru - „Flexipôžička“, na základe ktorej poskytol žalovaným ako spoludlžníkom úver vo výške 20.770 EUR, a to za účelom splatenia zostatku spotrebiteľských úverov vo Všeobecnej úverovej banke a.s., v zostatku 3.678,00 EUR a v Poštovej banke a. s. v zostatkovej výške 16.106 EUR, a v prípade, ak výška poskytnutého úveru bude prevyšovať zostatky úverov tak táto mala byť poukázaná na ich účet. Splatnosť úveru bola dohodnutá v 96 mesiacov pozostávajúcich z 95 anuitných splátok vo výške 317,46 EUR so splatnosťou prvej splátky 20.06.2016 a poslednej splátky 20.04.2024 a s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 415,40 EUR. Výška RPMN predstavovala 11,13%, priemerná úroková sadzba 9,93%, úroková sadzba 9,90% a celková čiastka úveru bola 30.574,10 EUR. Nakoľko žalovaní si neplnili riadne svoje povinnosti splácať úver riadne a včas, čo vyplýva aj z výpisu úverového účtu (č. I. 41 spisu) právny predchodca žalobcu mal Upomienkou zo dňa 02.05.2018 vyzvať žalovaných k zaplateniu dlžnej sumy vo výške 1.024,07 EUR z toho istina 484,61 EUR, úroky 533,11 EUR, úroky z omeškania 2,35 EUR a poplatky 4,00 EUR, pričom v tejto Upomienke upozornil žalovaných na právo odstúpiť od zmluvy o úvere, a teda na možnosť vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. O doručení tejto Upomienky predložil ako dôkaz elektronický podací hárok (č. I. 46 spisu), z ktorého vyplýva, že Upomienka mala byť zaslaná výlučne žalovanej 2/. Keďže zo strany žalovaných 1/ a 2/ nedošlo k úhrade dlžnej sumy, právny predchodca listom označeným ako „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ zo dňa 22.06.2018 (ďalej len „Výzva“) (č. I. 47 a 49 spisu) vyhlásil ku dňu 21.06.2018 predčasnú splatnosť úveru poskytnutého na základe zmluvy o úvere. O doručení predmetnej Výzvy žalovanému 1/ predložil návratku kópiu doručenky (č. I. 49 spisu), z ktorej jednoznačne vyplýva, že Výzva bola žalovanému 1/ doručená dňa 04.07.2018. Taktiež predložil aj kópiu obálky s návratku doručenky zaslanej žalovanej 2/, ktorá si výzvu v odbernej lehote neprevzala, a preto bola zásielka vrátenia dňa 31.07.2018 odosielateľovi, t. j. právnenému predchodcovi žalobcu, a teda u žalovanej 2/ nastala fikcia doručenia. Z rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 14.02.2020 spolu s jej prílohami vyplýva, že medzi právnym predchodcom žalobcu ako postupcom a žalobcom ako postupníkom došlo k postúpeniu pohľadávok z postupcu na postupníka ako nového veriteľa, pričom okrem iného mala byť postúpená aj pohľadávka právneho predchodcu žalobcu voči žalovaným, ktorá vznikla na základe zmluvy o úvere.

13. Žalovaní v konaní pred súdom prvej inštancie, ale aj v odvolacom konaní namietali aj aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu sa tak v prvom rade stala otázka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu ako procesnej podmienky konania, na ktorú je potrebné prihliadnuť z úradnej povinnosti a skúmať jej splnenie počas celého konania.

14. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie ohľadne danosti aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prejednávacom spore nie je správne.

15. Odvolací súd poukazuje na to, že aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania ako to už bolo spomenuté vyššie. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamietajú. Na to, aby sa niekto stal účastníkom konania, netreba, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok alebo tieto nároky naňho prešli zákonným spôsobom. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

16. V danom prípade sa právny predchodca žalobcu rozhodol zosplatiť úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere ešte pred konečným termínom jeho splatnosti, nakoľko žalovaní si neplnili svoje zmluvné povinnosti. Pri zosplatnení spotrebiteľského úveru, je potrebné mať na vedomí, že veriteľ je podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 OZ časovo limitovaný na využitie práva na zosplatnenie, ktoré musí uplatniť podľa § 565 OZ najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky po splátke, od splatnosti ktorej uplynuli tri mesiace a omeškanie s ňou trvá, t. j. pre ktorú došlo k zosplatneniu, teda do splatnosti tejto splátky, ktorá bezprostredne nadväzuje na splátku, od splatnosti ktorej uplynuli tri mesiace, musí veriteľ právo na zosplatnenie využiť, inak mu toto právo zaniká. Ak teda veriteľ svoje právo nevyužil alebo ho nevyužil včas, tak nedochádza k splatnosti celého úveru, ale platí pôvodné dojednanie strán, že dlh je splatný v splátkach (k tomu pozri JUDr. Jaroslav Krajčo: Občiansky zákonník pre prax (komentár), EUROUNION, spol. s r. o., rok 2015, str. 759).

17. Ďalšou podmienkou, ktorá súvisí s otázkou platného zosplatnenia je preukázateľné doručenie jednostranných právnych úkonov veriteľa (Upomienky a Výzvy) do dispozičnej sféry dlžníka. Požiadavku preukázania dôjdenia (jednostranného) právneho úkonu (prejavu vôle) veriteľa ako odosielateľa do dispozičnej sféry dlžníka ako adresáta v zmysle § 45 ods. 1 OZ pre jeho platnosť a tým vznik práv alebo povinností, ktoré právne predpisy (v tomto prípade OZ a zákon o bankách) s takýmto právnym úkonom (prejavom vôle) spájajú, pričom podľa názoru odvolacieho súdu sa nejedná o formalistickú požiadavku.

18. V konaní nebolo sporné, že žalovaní 1/ a 2/ si neplnili svoje zmluvné povinnosti, nakoľko títo od istého okamihu si ich prestali plniť riadne, čo vyplýva aj z výpisu úverového účtu. Z uvedeného dôvodu tak právny predchodca žalobcu Upomienkou zo dňa 02.05.2018 mal vyzvať žalovaných na úhradu dlžnej sumy a zároveň ich upozorniť na možnosť zosplatnenia úveru. Nakoľko žalovaní napriek Upomienke dlžnú sumu neuhradili, právny predchodca žalobcu Výzvou zosplatiť úver, a to ku dňu 22.06.2018. V zmysle zmluvy o úvere boli splátky splatné k 20. dňu v mesiaci. Ak teda právny predchodca chcel zosplatiť úver dňa 22.06.2018, mohol tak učiniť výlučne pre splátku splatnú dňa 20.03.2018, nakoľko len s touto splátkou by boli žalovaní 1/ a 2/ v omeškaní viac ako tri mesiace v zmysle § 53 ods. 9 OZ a zároveň túto možnosť uplatnil do splatnosti najbližšej splátky, ktorá bola splatná dňa 20.07.2018. Z výpisu úverového účtu vyplýva, že žalovaní 1/ a 2/ platili splátky úveru odo dňa 20.06.2016 do 22.08.2016 v anuitných splátkach vo výške 317,46 EUR, t. j. tak, ako bolo dohodnuté v zmluve o úvere. V období

od 09/2016 do 02/2018 (kedy uhradili naposledy splátku, ktorá bola započítaná na splátku splatnú v 01/2018) žalovaní uhradili splátky v rozdielnej výške v rozmedzí od 339,24 EUR až 339,32 EUR (13x339,24 EUR, 1x339,27 EUR, 1x339,29 EUR, 1x339,30 EUR a 1x339,32 EUR; t. j. spolu za celé obdobie uhradili sumu 6.719,68 EUR). V konaní nebolo preukázané, prečo žalovaní uhradili vyššie sumy, ako bola v zmysle zmluvy o úvere dohodnutá anuitná splátka, avšak s ohľadom na túto skutočnosť, tak žalovaní uhradili celkovo sumu 6.719,69 EUR, pričom by v zmysle zmluvy o úvere za uvedené obdobie inak zaplatili celkovo sumu 6.349,20 EUR (20x317,46 EUR). Keďže žalovaní 1/ a 2/ uhradili viac ako by mali, tak rozdiel predstavuje sumu 370,48 EUR (6.719,68 EUR - 6.349,20 EUR), ktorý pokrýva okrem iného aj splátku splatnú vo 02/2018 (suma 317,46 EUR), ale aj časť splátky splatnej dňa 20.03.2018 vo výške 53,02 EUR (370,48 Eur - 317,46 EUR). Z uvedeného je tak zrejmé, že žalovaní sa teda dostali do omeškania najneskôr s časťou splátky splatnej dňa 20.03.2018, pre ktorú by mohol právny predchodca žalobcu naozaj úver zosplatiť ku dňu 22.06.2018 v súlade s § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ.

19. Zároveň však žalobca musel v konaní preukázať, že jednostranné právne úkony, a to Upomienka a následne aj Výzva boli doručené do dispozičnej sféry žalovaných. V prípade Výzvy nebolo sporné, že tieto boli doručené do dispozičnej sféry žalovaného 1/ dňa 09.07.2018 (č. l. 49 spisu) a žalovanej dňa 31.07.2018 (č. l. 47 a 49 spisu) fikciou doručenia. Rovnako v konaní nebolo žiadnym spôsobom sporné, že upomienka zo dňa 02.05.2018 nebola doručená žalovanému 1/.

20. Odvolací súd však uvádza, že aj žalovaná 2/ výslovne poprela skutkové tvrdenia žalobcu o doručení Upomienky zo dňa 02.05.2018 do jej dispozičnej sféry, čím uvedené sa stalo sporným v zmysle § 151 CSP, a preto ich bolo nutné dokazovať, pričom dôkazné bremeno spočívalo na žalobcovi, pretože sa jednalo o jeho skutkové tvrdenia, ktorých preukázanie by bolo jemu na prospech, a preto žalovaná 2/ nemohla preukazovať, že Upomienka jej nebola doručená, resp. nedošla do jej dispozičnej sféry.

21. Žalobca o doručení Upomienky do dispozičnej sféry žalovanej 2/ predložil ako dôkaz elektronický poštový podací hárok (č. l. 46 spisu). Odvolací súd uvádza, že predloženie samotného elektronického podacieho hárku samo osebe ešte nedokazuje, že došlo k dôjdeniu zásielky - Upomienky zo dňa 02.05.2018 aj do dispozičnej sféry žalovanej na adresu uvedenú v zmluve o úvere, t.j. aký bol osud zásielky po jej odovzdaní na pošte. Aj keď odvolací súd chápe, že na doručovanie zásielky prostredníctvom poštového doručovateľa nemá odosielateľ vplyv a dosah, ust. § 45 ods. 1 OZ jednoznačne vyžaduje, aby prejav vôle došiel adresátovi - neprítomnej osobe. Nestačí teda v spore preukázať podanie zásielky na pošte, ale aj to, že pošta zabezpečila dôjdenie zásielky do dispozičnej sféry žalovaných ako adresátov, čím im bola vytvorená objektívna možnosť oboznámiť sa s ňou a s jej obsahom. Na rozdiel od písomnosti - Výzvy, ktorej dôjdenie do dispozičnej sféry žalovaných žalobca preukázal kópiou obálky (č. l. 47 a 48 spisu) alebo kópiou návratky doručienky (č. l. 49 spisu), doručenie Upomienky do dispozičnej sféry žalovaných žalobca podľa názoru odvolacieho súdu nepreukázal.

22. Žalobca v konaní predložil len tlačivo - elektronický poštový podací hárok, čím sa dostal do dôkaznej núdze a neuniesol dôkazné bremeno o dôjdení Upomienky zo dňa 02.05.2018 nielen do dispozičnej sféry žalovaného 1/, keďže jemu táto zásielka nebola ani adresovaná, ale ani do dispozičnej sféry žalovanej 2/.

23. Odvolací súd v tejto súvislosti taktiež poukazuje na časti bodu 11.3. odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/36/2020 zo dňa 15.12.2020, publikovaného v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod poradovým č. 4/2021: „V zmluvnej právnej praxi sa zvyknú v súvislosti s doručovaním právnych úkonov a iných listín v zmluvách používať dojednania upravujúce tzv. fikciu doručenia, podľa ktorej sa zásielka považuje za doručенú bez ohľadu na to, či doručenie (v zmysle faktického prevzatia zásielky) bolo reálne vykonané. V tomto smere možno rozlišovať dve situácie fikcie doručenia, a to: 1/ zásielka sa považuje za doručенú uplynutím vopred určených dní odo dňa jej odoslania, 2/ zásielka sa považuje za doručенú dňom jej vrátenia odosielaúcemu subjektu z dôvodu neprevzatia adresátom. K prvému spôsobu dojednania fikcie doručenia zaujala súdna prax odmietavé stanovisko, podľa ktorého dohodou zmluvných strán nemožno platne dojednať nevyvrátiteľnú domnienku ani fikciu, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon sa považuje za doručенú len na základe jej odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta. Podľa tohto názorového prúdu fikcia doručenia neobstojí ako platne dojednaná pre jej rozpor s ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka. Princíp doručovania právnych úkonov ako podmienka ich účinnosti vyplýva nielen z § 45 Občianskeho zákonníka, ale je

jednou z hlavných zásad súkromného práva. Je neprípustné, aby k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov dochádzalo na základe prejavu vôle konajúceho subjektu bez toho, aby mal adresát minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť - ak má byť určitý právny úkon uskutočnený jednou osobou významný pre inú osobu, musí mať táto osoba aspoň príležitosť spoznať jeho obsah (musí dôjsť do jej dispozičnej sféry). Dispozičná sféra adresáta je vymedzená zmluvne dohodnutým doručovacím režimom, t.j. kontaktnými adresami účastníkov alebo určením kontaktnej osoby (spravidla v záhlaví zmluvy) s tým, že doručenie písomnosti je účinné už tým, že sa doručí do dohodnutého miesta alebo určenej osobe. Týmto okamihom sa zásielka dostáva do sféry adresáta, pričom už nie je dôležité, či sa adresát s obsahom zásielky zoznámil alebo nie. Z podstaty doručovania tak pre účastníkov zmluvného vzťahu vyplýva povinnosť zabezpečiť v danom mieste alebo u určenej osoby prijímanie zásielok. Pri zmene dohodnutého režimu doručovania majú zmluvné strany vzájomnú oznamovaciu povinnosť, aby sa zabezpečila účinnosť doručovania právnych úkonov - zmluvnej strane nemožno pričítať v jej neprospech, že doručovala na pôvodne dohodnutú adresu, ak jej táto zmena nebola včas oznámená (z dôvodu právnej istoty v právnych vzťahov možno odporučiť dojednať notifikačnú povinnosť týkajúcu sa zmien v doručovaní výslovným spôsobom v zmluve). Je neprípustné, aby adresát porušením povinnosti oznámiť novú adresu požíval výhody spočívajúce v zmaření právnych účinkov pre neho nepriaznivých právnych úkonov, a to na úkor konajúcej osoby, ktorá koná v súlade s tým, čo bolo pre doručovanie dohodnuté.... Z povahy ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa odchýlnú dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia. Právna konštrukcia doručovania upravená týmto ustanovením totiž zabezpečuje spravodlivé vyvažovanie záujmov zmluvných strán. Adresátovi právneho úkonu poskytuje možnosť oboznámiť sa s obsahom právneho úkonu a taktiež istotu, aby účinky daného právneho úkonu nenastali bez toho, že mu to nebolo umožnené. Subjekt realizujúci právny úkon má na druhej strane istotu, že doručovaný právny úkon sa stane právne perfektným a vyvolá zamýšľané právne následky aj v prípade, že sa adresát vyhýba prevzatíu zásielky, príp. zmaří jej doručenie hoci i z nedbanlivosti (napr. zmenou doručovacej adresy bez oznámenia tejto skutočnosti druhej zmluvnej strane). Tu je potrebné poukázať práve na požiadavku právnej istoty na strane adresáta, aby sa mohol s prejavom vôle oboznámiť, ale zároveň sa chráni aj právna istota odosielateľa v tom zmysle, že ak sa adresát mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, prejav vôle sa považuje za účinný. Pritom nie je podstatné, či sa adresát s obsahom zásielky aj skutočne oboznámil. Je potrebné si však uvedomiť, že v prípade sporu o doručení písomnosti bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať.“

24. Nepreukázanie splnenia podmienky dôjdenie písomnej upomienky zo dňa 02.05.2018 do dispozičnej sféry žalovaných postačuje na prijatie záveru o neplatnosti zosplatnenia úveru zo strany právneho predchodcu žalobcu v zmysle § 39 OZ a následne nemohlo tak dôjsť ani k platnému postúpeniu pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. ako aj § 92 ods. 8 zákona o bankách, a preto žalobca nedisponuje aktívnou vecnou legitímáciou v tomto sporovom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018, v ktorého odôvodnení sa okrem iného uvádza: „Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.).“

25. Keďže žalobca nenadobudol aktívnu vecnú legitímáciu v dôsledku neplatnosti zosplatnenia úveru a následnej neplatnosti postúpenia pohľadávky vo vzťahu k žalovaným, ktorú otázku odvolací súd posúdil a priori ako prvotnú, keďže sa týka podmienok konania, tak odvolací súd musel prvý výrok rozsudku okresného v zmysle § 388 zmeniť tak, že nárok žalobcu na zaplatenie sumy 17.885,80 EUR s príslušenstvom zamietol, a to z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto spore. Nakoľko odvolací súd dospel k záveru nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore nebolo potrebné skúmať ďalšie odvolacie námietky žalovaných.

26. O trovách konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 255 ods. 1, § v spojení s § 396 ods. 2 CSP. Odvolací súd postupom v zmysle § 388 CSP rozsudok okresného súdu zmenil, pričom žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Z uvedeného dôvodu, tak žalovaní 1/ a 2/ mali vo veci samej plný úspech v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 2 CSP im odvolací súd priznal nielen nárok na náhradu trov prvoinštančného konania, ale aj odvolacieho konania v rozsahu 100%, pričom o výške trov konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súde je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.